

Beddua 2

– Mücella Pakdemir · 17 Temmuz 2017

Öykünün devamı.....

Oğuz, Serpil’le ilişkisinin bitmesini pek dert etmemişti gerçekten de. Gamze, ertesi gün onunla sohbet ederken, bunu daha net anlamıştı. İçinden “Demek ki erkekler kızlardan ayrılınca yirmi dört saat bile üzüntü çekmiyorlar. Ne vefasızlar!” diye geçirdi. Acaba sevdiği gence “Evlenelim artık!” dediğinde o da aynı şekilde mi davranacaktı? Kendi ilişkisi nereye gidiyordu ve nasıl sonuçlanacaktı? Arkadaşlarının ayrılığı gözünü korkutuyordu şimdi. Mehmet’e gün geçtikçe daha çok bağlanmıştı ve şimdi, kalbini yoklayınca, onu sevdiğinden emin oluyordu. İçini sıkıntı basmasına rağmen, “O da beni seviyor, Oğuzlar ayrıldı diye biz neden ayrılalım ki?” diye teselli buldu.

Gözü duvardaki takvime takıldı. Haziranın son günleriydi. Mehmet’le arkadaşlığa başlamalarının üzerinden beş ay geçmişti. Hep yazın evlenmek isterdi. Omuzları açık, etekleri kabarık, yerleri süpüren, upuzun duvaklı, güpür, işlemeli, bembeyaz bir gelinlik içinde, sevdiğinin kolunda hayal etti kendisini. Yüzünü bir gülümseme kapladı. Ardından bir karar aldı; Mehmet’le bu evlilik konusunu konuşmalıydı. Sonu Serpil gibi olacaksa, uzatmanın hiç anlamı yoktu.

Akşam buluşacaklardı. Mesai bitimine birkaç dakika kalmıştı. İş arkadaşları “İyi akşamlar.” dilekleriyle evlerinin yolunu tutarken, Gamze de makyaj çantasını kapıp tuvalete koştu. Aynada saçını başını düzelitti ve rujunu tazeledi. Narçiçeği rengindeki bluzu ve siyah eteği ile çok hoş görünüyordu. Güzelliğini aynada seyrederken, “Benden iyisini mi bulacak sanki? Niyeti ciddiye bunu göstermesinin zamanı!” diye geçirdi içinden. Tekrar masasına dönüp çekmecelerini kilitledikten sonra, çantasını omzuna takarak çıkışa doğru ilerledi. İşte, sevgilisi de gelmiş, onu kapıda bekliyordu.

“Selam aşkım, çok bekletmedim inşallah!”

“Hayır, güzelim; ben de bir dakika önce geldim zaten. Nereye gidelim istersin?”

“Temiz havaya ihtiyacım var canım. Şöyle deniz kokusunu çekmek istiyorum ciğerlerime. Mimoza’ya gidelim, derim. Sen ne dersin?”

Mehmet kolunu kızın omzuna atarken, sevgilisiyle gurur duyduğunu fark etti. Gamze o kadar güzel ve sevecen bir kızdı ki, bazen onun nasıl beğenip de kendisiyle arkadaşlık ettiğine şaşardı. O kadar da yakışıklı sayılmazdı. Çekici bir mesleği yoktu. Zengin de değildi üstelik. Gamze, istese, servetini ayakları altına serecek, kariyer sahibi ve daha yakışıklı birisiyle birlikte olabilirdi. Kendini çok şanslı hissetti. Birazdan, sahil kenarındaki Mimoza çay bahçesindeydiler. İnsanlar günün yorgunluğunu atmak, güzel vakit geçirmek için çay bahçesini doldurmuştu. Onlar gibi birçok çift vardı masalarda. Kimileri okey veya tavla oynuyor, kimileri de neşe içinde muhabbet ediyor, bir şeyler yiyip içiyorlardı. Akşam saati olmasına rağmen Güneş, etkisini göstermeye devam ediyordu. Büyük bir şemsiyenin gölgelediği boş bir masaya geçip oturdular. Yanlarına gelen garsona iki çay, iki tost sipariş etti Mehmet. Sonra genç kızın ellerini ellerinin arasına alarak masmavi gözlerine uzun uzadıya baktı.

“Çok güzelsin aşkım, iyi ki hayatımdasın. Seni çok seviyorum.”

Gamze mahcup bir edayla bakışlarını yere doğru çevirip ses tonunu tatlılaştırarak karşılık verdi: “Ben de

seni seviyorum aşkım. Sen de benim hayatıma güzellik kattın ama nereye kadar böyle sürecek?"

Mehmet hiç beklemediği bu soru karşısında afalladı. Genç kızın ne demek istediğini anlayamamıştı. İnşallah ayrılmaktan söz etmezdi. "Nasıl yani? Ne demek istiyorsun? Yoksa..."

Gamze, düşüncelerini okumuş gibi onun lafını yarıda keserek devam etti: "Tam beş aydır çıkıyoruz canım. Birbirimizi yeterince tanıdık sanıyorum. Evdekilerin de arkadaşılığımızdan haberi var.

Evleneceğimizi düşünüp arkadaşılığımıza ses çıkartmıyorlar. Babam bana güvenir ama böyle, ucu bucağı gözükmeyen bir ilişki yaşamamı da hiç istemez. Onu daha fazla oyalayamam."

Boşuna kaygılandığını anlayınca gözlerinin içi güldü delikanlının. "Offf, rahatladım ya! Ben de ayrılmak istediğini sandım bir an. Evleneceğiz tabii. Biraz daha para biriktirmeye çalışıyordum ama istersen, elimizde ne varsa onunla yeni bir hayata başlayabiliriz. Şimdi evlenirsek annemle beraber yaşamak zorundayız. Ayrı ev açamam. İki yıl daha beklersek bir ev alma imkânım olur. Karar senin."

Genç kız, kendisi hakkında söylediklerinden dolayı kaynanasıyla birlikte yaşamak istemiyordu. "Yanlış anlama ama annemle birlikte oturmayı tercih etmem. Biliyorsun ki bana çok sıcak bakmıyor. İleride sorun çıkabilir. Kiraya çıksak olmaz mı peki?"

Oturduğu yerde sıkıntılı bir şekilde bir - iki kıpırdandıktan sonra, sesini yumuşatarak, sevdiğini ikna etmeye çalıştı Mehmet: "İyi de aşkım; hem kira hem ev masrafları... Nasıl para biriktirebiliriz?"

Evlendikten sonra çalışmanı istemiyorum. Bu durumda, ev alma planım suya düşecek. Ömür boyu kiracı olmak da işime gelmez. İstersen şimdilik seni isteteyim. Nişanlı olarak iki sene kadar bekleriz. Ailen de ses çıkarmaz herhâlde buna."

"Tamam, ben bir düşüneyim. Büyüklerime de açağım konuyu. Sonra sana sonucu söylerim."

Garson siparişleri getirmişti. Çaylarını yudumlamaya ve tostlarını yemeye başlarken, ciddiyetten uzaklaşıp yine eski neşelerine kavuştular.

xxx

Zeliha Hanım küplere binmiş, oğluna çıkışıyordu. Sesi gibi elleri de titriyordu sinirden.

"Sana 'O kızı beğenmedim.' demedim mi? Ne demek şimdi bu? Katiyen istemeye falan gitmem; çıkar aklından bunu. Bula bula, Alamancı, akli bir karış havada bu kızı mı buldun? Ahlâkı başka, fikirleri başkadır. Uymaz bize oğlum o, uymaz."

Almanya'da yaşayan Türk gurbetçilere, "yaşadıkları ortama uyum sağlayamayan, iki arada bir derede hayat sürdüren" manasında takılan bir lakaptı "Alamancı". Büyük umutlarla öz vatanından kopmuş olan ilk nesil gurbetçiler, Almanya'da yabancı, Türkiye'de Alamancı konumundaydılar maalesef.

Annesine karşı gelen bir evlat değildi Mehmet. Ancak, kendisinin sevdiği ile evlenmesine mani olmasına müsaade edecek de değildi. Önceleri "Gamze hakkında yanlış düşünüyorsun anne. Nereden çıkarıyorsun bu lafları? Aksine, çok akli başında bir kız. Üstelik birbirimizi çok seviyoruz. Ne olur, karşı gelme; kurbanın olayım!" gibi yatıştırıcı sözler sarf etse de, annesinin inatçı tavrı karşısında sertleşti.

Oturduğu koltuktan kalkarak bağırdı: "İster kabul et, ister etme. Ben bu kızla evleneceğim. Yoksa beni kaybedeceksin. Aklına yerleştir bu dediğimi." Zeliha Hanım, sinirle evden dışarı fırlayan oğlunun arkasından seslendi: "Nankör evlat, sonunda bunu da mı yapacaktın bana? Hakkım haram olsun."

Annesinin direncini kırmak için, o günden sonra tamirhanenin arka tarafındaki büro bölümünde yatıp kalkmaya başladı delikanlı. Arada, üst kattaki evine gidiyor, üstünü değiştirip, hiç vakit kaybetmeden ve

tek kelime konuşmadan geri dönüyordu. Zeliha Hanım da inatçıydı. O da, oğlunun yüzüne bile bakmıyordu. Aradan tam bir hafta geçti. Mehmet, kendi sorununu halledemediği için Gamze'yle de görüşmemişti bu arada. Ne diyecekti ki? Annem seni istemiyor, mu diyecekti? "Şu gün hazır olun; seni istemeye geleceğiz." demesi lazımdı bu noktadan sonra ama annesi pes etmediği için diyemiyordu işte. Genç kıza karşı yüzü yoktu. Çaresiz; biraz daha zaman geçmesini bekleyecekti.

.....devam edecek.

Mücella Pakdemir